

godile pred nekoliko leti v sedanji neodrešeni domovini. Bila je menda res vojna, kakor praviš. Na svojem poletu v južne kraje in nazaj sem videl letati po zraku grozne pošasti, iz katerih so švigali bliski. Po vsej pokrajini ob Soči se je razlegalo treskanje in grmenje, ki je iz smradnih prepadov tu in tam splašilo gladne jate črnih vranov. — Tudi mene je obšla groza. To naj ti bo dovolj. Pripovedoval bi ti lahko še o groznejših rečeh, a to bi preveč pretreslo tvojo mlado dušo.«

Angelica bi mu bila še rada kaj odgovorila, a ni mogla. Otožnost se je polastila njene duše. Škorček pa se je naglo vzdignil ter odletel v bližnji gozd, da si poišče kosilca.

Vzradoščena sicer, da je zopet videla ljubega škorčka, se je Angelica vendar žalostnega srca vrnila v svojo sobo.

V šoli pa je svojim součenkam pripovedovala o škorčku in o kruti usodi naših bratov in sester v neodrešeni domovini.

Naša Alenčica.

*Alenko je v voziček mama dala,
vanj z ruto trdno jo je privezala,
ker bi drugače nagajivka mala
kaj hitro se iz njega skobacala.*

Desanka.